

רבי"ט עמבר אלי

3476515

בן סעידה ועזיז

נולד ב- כ"ז אב תשכ"ג 17.8.1963

התגייס לצה"ל ב- 12.4.1981

שרת בגדוד "ברק" (12)

נפל ב- ט"ו אב תשמ"ב 4.8.1982

במבצע שלום הגליל.

עמבר אלי,

בן סעידה ועוזי, נולד ביום כ"ז באב תשכ"ג (17.8.1963) בישראל, גדל והתחנך בקריית אתא. אלי למד בבית-הספר היסודי "לוחמי הגיטאות", והמשיך ללמוד במשך שנתיים בבית-ספר מקצועי. לאחר מכן, הוא החל לעבוד במפעל "אלקטרה" כרתך, והתמיד בעבודה זו עד גיוסו לצה"ל. במפעל זכה אלי להערכה רבה, בטות חריצותו ומסירותו. בשעות הפנאי שלו הוא אהב לעסוק בספורט, ובייחוד בכדורגל ובשנים. מוסיקה הייתה חביבה עליו מאוד, והוא נהג להקשיב הרבה למוסיקת רוק כבד. חבריו היו רבים, והקשר שייצר איתם אלי היה אמיץ. הוא התעניין בהם במיוחד בתקופת השירות בצבא.

אלי נדרש להיות נהג בצה"ל, אבל סירב. שתי אפשרויות בלבד הוא ראה לפניו: "כלא או גולני". את החטיבה הוא החל ללוות כשהיה בן 11 שנים, וקרא את סיפורי הקרבות שלה בהתלהבות. עקב כך הוא היה נחוש בדעתו להשתלב בה. לשם כך היה עליו לחכות למועד טירונות מיוחד, לאחר שכבר סיים טירונות רגילה. בתקופה זו, השלים אלי בהצטיינות את לימודיו בגבעת אולגה.

כשסיים את הטירונות, החלה מלחמת שלום הגליל. אלי עלה עם גדודו ללבנון ונלחם בה חודשיים, עד שנפל בעורג אל ברגנה ביום ט"ו באב תשמ"ב (4.8.1982) והובא למנוחת עולמים בחוף הכרמל בחיפה.

הוא הניח הורים ושמונה אחים ואחיות.

באימון ובשגרה

ארוכה, עקובה מדם וקשה, היא "דרך הקרבות של החטיבה", עשרות אתרי קרב, מאות פעולות ומבצעים ואלף ארבע מאות חללים, הם עדות נאמנה ומכאיבה למורשת הקרב, להיסטוריה הצבאית, לפעילות המבצעית... ויחד עם זאת, רבים וטובים מבין רבבות יוצאי החטיבה, הזוכרים בנוסטלגיה ובאהבה את תקופת שרותם הסדיר, כלוחמים ומפקדים, לא התנסו בקרב, לא ידעו מלחמה! כל תקופת שירותם הייתה ב"אימון ובשגרה". לאלו שבסבב שנתי קבוע היו "עולים לקו" "יורדים לאימון", יוצאים ל"רגילה" ל"נופש" ול"תעסוקה", לאלו שלא נטלו חלק בקרב, וגם לא עברו את הגבול באיזו חדירה או פשיטה, לא פגעו באויב, וגם לא חילצו חבר פצוע תחת אש, וגם לא קיבלו צל"ש וכל שרותם הצבאי היה מבט"ש לבט"ש, לכל אלו, הפרק הזה מוקדש. רק תשאל, ותראה איך הם זוכרים, אין זה משנה אם שרתו בחטיבה בשנות החמישים או בשנות השמונים, בימי תש"ח, "קדש", ששת הימים או יום הכיפורים, במלחמת ההתשה ובמרדפים, במבצע ליטאני או של"ג במלחמת לבנון או ב"שטחים", אם תשאל ותבקש הם יספרו בהתלהבות ובשמץ געועים על אותם הימים, על סיור בוקר, וה"סיור האלים", על התצפית והמארב, על נווט הלילה ושגרת המוצב... ויעלו על נס את החברות והאחוה, ותחושת ההשתייכות והנאווה, בפלוגה, בגדוד, ובחטיבה! הם זוכרים היטב, כל דורות הלוחמים, את המ"פ המ"מ הסמל והרס"ר, את "המאהל" והשמירות, ההמתנה וה"שמועות", את הכוונות ואת ה"הקפצות" את המסדרים וה"יציאות"... כולם לקחו עמם זיכרונות אתה"קטיבקי" הפק"ל והתד"ל, שק שינה מדים וזרנות, אפוד מגן, שש-בש, קסדה, ואין ספור חוויות. על כן ראוי לספר על אותם אלפי לוחמים, שלא חסכו זיעה וכל מאמץ, וחזרו רטובים מריצת לילה ממסע, ממטווח, מעשרות אימונים, אימון "יבש" ו"רטוב", אימון פרט, ואימון חטיבה. אימונים בהגנה, בהתקפה, בהבקעה ובכל צורות הלחימה. ביעד מבוצר, בשטח בנוי, במדבר ובהר. אימון כנגב, בגליל או ברמה אימון בשת"פ עם שריון, תותחנים, או עם הנדסה... מעבר שדות מוקשים ולחימה בתעלות, לחימה בצוות קטן, בחוליה ועם כל הפלוגה... עם חגור קל, מימיה ורימונים, או עם חגור מלא "חגור פילים", וקפל"ד. עם שכפ"ץ ו"פאוציס" ומחסניות מלאות "נותבים"... עם נשק אישי: "עוזי", "סטן", "ציכ"י", "אפ-אן" ו"גליל", עם מגל"ד, ומק"כ, "כזוקה" ומא"ג, עם מרגמה... ועם כל שאר אמצעי הלחימה... כי להיות ב"גולני" פרושו להתאמן עם כל הנשמה, ולשאת בגאוה את ה"כומתה החומה". להיות ב"גולני" פרושו להיות נהג או טבח או פקידה, בסירת ב"עורב, בפלוגת הקשר, בפלוגת ההנדסה, או ב"מפקדה", להיות ב"גולני" פרושו להיות חובש, אפסנאי, ש.ג או קשר, להפעיל אמל"ח מתוחכם ולעשות "עבודות רס"ר"... להיות בגולני פרושו לרוץ כמו מטורף, עם חגור מלא וכובע פלדה, ב"יום ספורט", או במסע, ל"הכרת החגור" ו/או ל"קבלת הכומתה"... להיות בגולני פרושו גם לעמוד דום "כמו חייל", כמו קצין כמו לוחם בכל המסדרים, ב"מסדר בוקר" וב"מסדר השכמה" במסדר המפקד, ובמסדר יציאה, טקס ההשבעה, וטקס קבלת כומתה, טקס סיום קורס מכ"ים או קיצינים, ומסדר סיום של תקופת האימונים, וטקס זכרון שנתי לכל החללים.

להיות בגולני זו אכן חוויה, חוויה אמיתית של "אימון ושגרה".

דבר המח"ט

לוחמי גולני,

יש האומרים שבמלחמת "שלום הגליל" נתגלתה חטיבת גולני במיטבה. מחמאות הורעפו על ראשיכם מכל עבר ובכתבות הרבות שפורסמו באמצעי התקשורת, סופר בהרחבה על תרומתה הנכבדה של החטיבה במלחמה זו. לי, כמפקד החטיבה, לא היו הפתעות במלחמה. אישית לא חשתי לרגע כאשר הוטלנו לשדה המערכה כדי לבצע ולהשלים משימות קשות. אני מכיר את החטיבה, ויותר מזה – אני מכיר אתכם ויודע מהי יכולתכם. במרוצת שלושת השבועות בהם נלחמנו מילאתם אחר כל הציפיות ולא איכזבתם. את המחמאות – שאתם ראויים להן – קיבלתם כבר משר הבטחון, מהרמטכ"ל, מאלוף הפיקוד ומקצינים בכירים אחרים. בצה"ל. ואילו אני, כמפקדכם, אוכל להביע את הערכתי העמוקה לכם רק במלה אחת: תודה.

חוברת זו מתארת את אשר עבר על החטיבה בתקופת המלחמה, והיא מזכרת נאותה למשפחת הלוחמים של גולני. השתדלנו לכלול בתוכה את כל האירועים, אף שבמסגרת זו קצרה היריעה מלהכיל.

עשינו את שהוטל עלינו במלחמה, אך בנתיב הקרבות הותרנו קורבנות רבים. 46 חברים לנשק נפלו במערכה בלבנון. רבים רבים נפצעו, וחלקם מאושפזים עדיין בבתי החולים. אנו מרכינים ראש לזכר הנופלים ומשגרים איחולי רפואה שלמה לפצועים. גולני היתה ונותרה משפחה מלוכדת, אשר לעולם לא תשכח את אלה שאינם. יהי זכרם ברוך.

אל"מ ארוין

מפקד החטיבה

גולני- נתיבי קרבות

מלחמת 'שלום הגליל'

סיפורו של גדוד "ברק"

גדוד "ברק" עשה את השלבים הראשונים של הלחימה במחיצת העוצבה שפעלה בגזרת נבטייה וחצבייה. כוחות הגדוד יצאו ממטולה לכיוון טייבה ועדייסה שבמובלעת הנוצרית. המשימה היתה להגיע לגשר חבוש שעל הזהרני, לבדוק אותו למעבר ולתפוס שליטה עליו. את קורות הגדוד באותם ימים מתאר בועז, קצין המודיעין.

"מאחד הבתים ירו עלינו באש נק"ל. שמעון, שישב בנגמ"ש של הנדסה, נפגע פגיעה ישירה ונהרג במקום.

המשכנו קדימה תוך כדי יריות לכל עבר. את העבודה לטהר את הכפר שארנו לבאים אחרינו. ביציאה היתה משאית נ"מ של המחבלים והטנק המוביל זיהה אותה וחיסל אותה בפגז אחד. מכאן התפצל הכוח, חלק יצאו לתפוס שטח שולט מדרום לזהרני ולתת חיפוי. החלק השני חצה את הגשר והחל לעלות מעברו השני לכיוון תומין-אל-פוקא. על הרכס הגבוה נתקלנו בחוליות אר.פי.גיי. חיסלנו חוליה אחת, אבל האחרות הצליחו לברוח. התפרסנו על הרכס ואז כבר היה יום שני בבוקר. לא הספקנו לנוח וכבר חטפנו ארטילריה וחוליות ה'אר.פי.גיי' חזרו לירות עלינו. מכל הרעש הזה נפגע קל חייל אחד ואדוארד החובש קיבל כדור בקסדה. אבל חוץ מכאב ראש שפוצץ בעזרת אקאמול — הוא יצא נקי מזה.

המשכנו משם לכפר ג'בע ועלינו ברכס לכיוון זחלתא. בדרך נתקלנו במארב נ"ט של הסורים, אך האמת היא שהם נתקלו בנו באותה מידה שאנחנו נתקלנו בהם. הסתבר, שהם הגיעו רק באותו הבוקר למקום והיו באמצע התארגנות למארב. כשעלה באוזניהם רעש השיירה, הקצינים שלהם ברחו.

בהיתקלות עם כוח הסריקה שלנו נהרג חייל סורי אחד. תשעת הנותרים ניסבו. בזחלתא נחנו במשך מה שנותר מיום שני ובלילה ירדנו מעט לאחור וחצינו את השטח לכיוון צידון.

אור ליום שלישי התמקמנו ברחובות הסמוכים לכביש הראשי והבטחנו את המעבר בו. ירינו מעט על מחבלים שהסתתרו בבתים, תוך הקפדה יתירה על הפקודות שלא לפגוע באזרחים. בערב המשכנו הלאה לאורך כביש החוף ונכנסנו לחניון לפני דאמור.

כל יום רביעי היינו בהמתנה וסוף סוף זכינו בכמה שעות שינה רצופות, בפעם הראשונה מאז יום ראשון. הכוח השני עסק בינתיים בבדיקת רכבים אזרחיים ביציאה המזרחית מצידון. בין הנהגים שבדקנו עצרנו אחד שסיפר על מיפקדת מחבלים שנמצאה כמאה מטר מהמקום בו הוצב המחסום. התארגן כוח סריקה שניגש לשם ומצא מיפקדה מפוארת עם וילונות וציוד מטרף, ונראה היה שעזבו אותו בבהלה רצינית."

ביום החמישי למלחמה השתתפו כוחות הגדוד בכיבוש הכפר דוחא ומבואותיו (סיפור הקרב — בעמ' 24). המשימה הבאה היתה השתלטות על מספר נקודות חולשות בשדה התעופה הבינלאומי של ביירות.

משה, קשר:

"כ-100 מטר דרומית למסלול נעצרנו. במרחק של כ-500 מטר מאיתנו, ליד המיזבלה, היו כמה חוליות של מחבלים שניסו לבצע פעולות הסחה סטייל התאבדות, כדי לאפשר לכוח שלהם לתקוף אותנו מהגבעה. בתחילה ניסו למשוך את תשומת ליבנו עם אופנוע שעבר במהירות את המסלולים, ואחרי זה באו עם כלי רכב אחרים, בכולם עם נק"ל ומקלעים כבדים. כשהסחה לא עזרה להם, הם חיכו ללילה ואז ניסו לדפוק אותנו עם חוליות 'אר.פי.גיי'. מי שאומר שהמחבלים לא לחמו, איננו יודע מה הוא סח. הם התבצרו היטב ולחמו קשה. הגענו אף לרגעים קשים ביותר איתם, זו האמת."

מספר מפקד פלוגה ג', נמרוד רן:

"למחרת הפעולה השאירו אותנו להחזיק את הקו ב'פיתות' (מוצבים דמויי פיתות), שהוקמו בלילה. לקראת אחר-צהריים החלו לירות טילי 'סאגר'. טנק אחד שהיה איתנו נפגע. אחר-צהריים התחיל פתאום טיווח מדוייק על הפיתות. בדיעבד התברר שהיתה זו סוללה מוגנת של הסורים. יש אומרים שהיא ירתה מרכס מאתאן.

"מה שתיסכל אותנו היתה הרגשת חוסר האונים. אני אמרתי את זאת גם למשפחות השכולות. אם היינו הולכים אל הבתים היינו סופגים נפגעים, היו לנו קורבנות. אני בטוח בזה, אבל לא היה מצב של חוסר אונים. כי אנחנו סומכים מאד על כושר הלחימה שלנו וסומכים מאד אחד על השני. אבל כאן היה מצב שבו אתה ניצב עם מכשיר הקשר. היו גילויי גבורה של טיפול בפצועים. כמו בועז שמואל למשל, שתוך כדי ההפגזה רץ לטפל בפצועים. בועז ואני רצנו מהמוצב שלנו לתולי (גבירצמן ז"ל), המ"פ של השיריון, כדי לעזור לו. מצאנו אותו על הטנק. ראיתי בפירוש שהבן-אדם הזה גמור. אמרתי: 'בועז, בוא'. אבל הוא לא הסכים לוותר. הוא ניסה להציל את חייו. אחר-כך חזר למוצב שלנו וקיבל פגיעה מפגז ונהרג.

"האש הזו, האש הארטילרית המדוייקת התחילה בשעה 4.30 ונמשכה למעלה משעה. בדבר כזה לא נתקלנו בכל המלחמה. זה היה טיווח מדוייק ומסודר ולא יכולנו לעשות שום דבר. היה לנו טנק, אבל לא היה על מה לירות, כי הירי לא עזר כמעט."

גם בימים הבאים לא שקטה הגיזרה, והיו תקריות לא מעטות של חילופי אש ארטילרית ושל ירי צלפים.

ביום חמישי, 2 בספטמבר, נפרדה חטיבת גולני מגיזרת ביירות, במיסדר צבאי שערכו כוחות החטיבה בשטח נמל התעופה הבינלאומי של העיר. במשך ימים מספר עסקה החטיבה בהתארגנות (לראשונה מאז פרוץ הקרבות ב-6 ביוני), ואז נקראה למלא משימות חדשות בלבנון.

במוצאי-שבת, 24 ביולי, נוכח ההטרדות הבלתי פוסקות מצד המחבלים השולטים על מבני נמל התעופה, הוחלט להתקדם לעומק השדה ולהשתלט על בניין שירותי ההצלה. כוח בראשות המח"ט, שכלל את לוחמי "ברק", "גדעון" ופלוגה נוספת, התקדם לכיוון היעד והשתלט עליו בקלות יחסית. המחבלים ניהלו קרב נסיגה והשהייה. הם ירו מן הצד, זינבו בכוחותינו וברחו. כך לסירוגין.

במקביל פעל כוח של "הבוקעים הראשון", אשר התקדם במקביל לכביש החוף (מזרחית לו), ותפס מאחז חדש, כקילומטר אחד מצפון למוצב הקידמי שבו שהו הכוחות עד תחילת הפעולה. ממאחז זה המשיכו לוחמי "ברק", מחוזקים בפלוגת טנקים, עד לקצה המסלול המערבי, החולש היטב על מחנה הפליטים אל-אזעי. כל זאת – בליל יום ראשון.

עם שחר השתלטו לוחמי "ברק" על טרמינל נמל-התעופה, והחלו לסרוק את המבנים שליידו. בד בבד התקדם כוח בפיקוד הסמח"ט (לוחמי "הבוקעים הראשון" והח"י), ניקה את הקצה הצפוני של נמל התעופה ממוקשים, וניהל קרב עם המחבלים, במהלכו נהרגו שישה מחבלים ונישבו שניים.

בצהרי יום ראשון, 25 ביולי, יוצב הקו החדש באורח חלקי. המשימה הבאה היתה להשתלט על גבעת החמרה (שטח פתוח ממערב לבורג' אל-ברג'נא וממזרח לאל-אזעי), אשר חלשה על כל מוצבי כוחותינו לכיוון דרום, על מחנות הפליטים חיי-אסלום ובורג' אל-ברג'נא, והיוותה קרש קפיצה מצויין למהלך הבא בבירות, אם וכאשר יוחלט עליו. המשימה הוטלה על גדוד "ברק", שכוחותיו התארגנו במהירות ועד שעות אחר-הצהריים של יום ראשון פשטו על הגבעה והתיישבו בה. קרב פנים אל פנים לא היה, אולם ארטילריה כבדה שירדה באזור היקשתה על תנועת הכוח. לוחמי הגדוד גילו על גבעת החמרה טנקים, מצבורי טילים, בונקרים עמוסי תחמושת ומאהלים מוסווים.

עתה הושלם ייצוב הקו החדש, והאחריות עליו הוטלה על גדוד "ברק". בימים הבאים נמשכה מלחמת ההתשה, שהתבטאה בארטילריה ובירות צלפים.

ההפרות החוזרות ונישנות של הפסקת האש מצד הסורים והמחבלים, הובילו לקבלת החלטה ב-3 באוגוסט על פעולת התקדמות נוספת של כוחותינו לעומק מערב בירות. היתה זו פעולה משולבת בארבעה צירי התקדמות.

כוחות גולני התקדמו מגבעת החמרה לכיוון "השכונה" (החלק הדרומי של שכונת שיח-דהרה), המחנה הצבאי ושכונת שיח-דהרה עצמה.

וכך פעלה החטיבה:

לוחמי "ברק" ופלוגת טנקים כבשו שני מוצבי מחבלים בשעות הלילה ונערכו בהם. משהושלם מהלך זה נכנסו כוחות "גדעון" והסיירת לפעולה. בתום פעולת איסוף מודיעין, התקדמו כוחות "גדעון" בפיקוד המג"ד החדש צין, והחלו מנהלים קרבות אש עם סורים ומחבלים שהתבצרו בשכונה. במקביל נע כוח הסיירת לעבר המחנה הצבאי, וגם שם החל ירי. לקראת השעה 7 בבוקר, הושלמו המשימות והיעדים היו בידי כוחותינו. במהלך הקרבות נהרג חייל אחד ונפצעו ארבעה.

משעות הבוקר המוקדמות של ה-4 באוגוסט הנחיתו הסורים והמחבלים ארטילריה כבדה ומרוכזת לעבר היעדים החדשים שבידינו. הארטילריה נפלה גם באיזור הדרומי יותר, בסביבות נמל התעופה. שני נגמשי"ם של "הבוקעים הראשון" ושל הסיירת נפגעו מפגיעות ישירות וכמה חיילים נפצעו.

בהתייעצות מפקדים הוחלט שגדוד "גדעון" יהיה אחראי על גיזרת "השכונה" ואילו פלוגת העורב תתמקם במחנה הצבאי. שאר הכוחות שפעלו בשטח בקרבות הלילה, נערכו לתנועה בחזרה לגיזרת נמל התעופה.

במקביל לתזוזת הכוחות, החלה ניחתת אש עזה של מרגמות 81 ו-120 מ"מ מכיוון בורג' אל-ברג'נא. אחד הפגזים פגע בנגמ"ש של "ברק", אשר חנה ביחד עם נגמשי"ם וטנקים נוספים במוצב שמצפון לגבעת החמרה. מן הפגיעה הישירה נהרגו ארבעה חיילים ונפצעו אחרים. החובש הפלוגתי חש קדימה כדי לחלץ את הנפגעים ונהרג במטח האש הבא. לידו נהרגו עוד חיילים, שאף הם מיהרו לעזרת חבריהם הפצועים. במוצב שני, הנמצא אף הוא באותה גיזרה, נהרגו ונפצעו חיילים נוספים כתוצאה מן האש הקטלנית הנורית מבורג' אל-ברג'נא. בסך-הכל נהרגו בגיזרה זו 13 חיילים, 9 מהם חיילי פלוגה ג' של "ברק".

תדהמה ויגון נפלו על הגדוד ועל החטיבה כולה ביום ה-4 באוגוסט 1982.

דברים בשם אומרם

שר הבטחון, אריאל שרון, בהופיעו בפני חברי ועדת החוץ והבטחון של הכנסת: "מעולם לא ראיתי התבצרות דוגמת זו המצויה במבצר הבופור. המקום כולו מבוצר בתעלות ובמחסומים ומצוייד במחסני נשק ומזון גדולים כדי לאפשר למחבלים להחזיק מעמד. חיילי גולני כבשו את מבצר הבופור בצורה מעוררת התפעלות והם ראויים לכל שבח".

הרמטכ"ל, רב-אלוף רפאל איתן, בשיחה עם חיילי החטיבה באחד המוצבים הקידמיים, ליד נמל התעופה של ביירות: "ברצוני לשבח את לחימתכם. אתם ממשיכים מסורת מפוארת של חטיבת חי"ר מעולה. אין חיילי חי"ר כמוכם בעולם, והאמינו לי – את החילות בעולם המערבי אני מכיר".

אלוף פיקוד הצפון, אלוף אמיר דרורי, במיסדר הפרידה של החטיבה בנמל התעופה של ביירות: "אי-אפשר היה להשיג את יעדי מלחמת 'שלוש הגלילות' ללא הקורבנות של גולני. בכל פעם שהיינו זקוקים לחיילים מעולים לביצוע משימה קשה – פנינו לחטיבה, והיא לא הכזיבה. אתם בהחלט ראויים לקודמיכם. הוכחתם פעם נוספת שאין כמו גולני".

מפקד החטיבה, אלוף משנה ארוין, בראיון ל"במחנה": "אין לי מלים לתאר את חיילי גולני. הם צעירים בגיל, אך מבוגרים בנפשם. לא עשינו הכנות מיוחדות למלחמה, אבל הם קיבלו אותה בצורה בוגרת וידעו לדחוק את השכול והכאב על אובדן חברים בזמן הקרב ולהמשיך קדימה. הם ידעו להסתער תוך הדחקת הפחד. בשוך הקרבות הם התגלו במלוא אנושיותם כאשר ניצלו את מרבית זמן החופשות הקצרות לביקור חבריהם הפצועים והמשפחות השכולות. יחידה צבאית נבחרת במבחן המלחמה, ובכל המבחנים בעבר וגם במלחמה זו עמדה החטיבה בצורה טובה מאוד. 'יוצאת מן הכלל' – את זאת אני מרשה לאחרים להגיד".

אלי עמבר / חולדות חיים.

נולד בחיפה, להוריו סעידה ועזיז עמבר ביום 17/08/1963.

גר כל ימי חייו בקריית אחא, רחוב ויצמן 1.

למד בביה"ס היסודי "לוחמי הגיטאות" בקריית אחא. אחרי ביה"ס היסודי למד שנתיים בבי"ס מקצועי "מפתח" בקריית אחא. אלי לא אהב את לימודיו, הוא היה ילד שובב מאוד, עקשן ועומד על שלו, לכן בחוס שנתיים של לימודים בבית הספר המקצועי, בו למד את מקצוע הרחכות, שש אלי לגמור עם הלמו-דיים וללכת לעבוד.

אלי החל לעבוד במפעל אלקטרה בגיל שלוש עשרה וחצי. הוא החל לעבוד שש כרתך ונשאר רתך משך ארבע שנות עבודתו במפעל. אלי הוכיח עצמו בעבודה כעובד נאמן ומסור וזכה להערכה רבה במפעל. אלי החגיגים לצבא ב-12/4/81. עד גיוסו עבד אלי באלקטרה.

בשעות הפנאי שלו אהב אלי לעסוק בספורט, כדורגל-מדי יום ששי שחק ובשבת נהג לצפות במשחקים. כן גם אהב לשחק טניס.

אלי אהב מאוד מוסיקה- בעיקר רוק כבד, ולא היה מוכן לשבת לאכול ליד השולחן, אלא אם שמע ברקע את המוסיקה האהובה עליו.

אלי היה חבר טוב מאוד ומשך כל השנים היו לו חברים רבים אתם שמר על קשר קרוב, דאג להם בחקופת הצבא, וכאשר היה בא לחופשה נהג לגשת לבית הוריהם לבדוק אם הגיעו גם הם ומה נשמע אצלם, זאת עוד לפני שהספיק לפשוט את מדיו, להחרתך, או להחליף מלה עם אמו הדאוגה חמיד.

עם גיוסו לצה"ל עבר אלי סירונות בב"ד 4. כאשר סיים את הסירונות הוא נדרש להיות נהג בצה"ל. אלי סרב בכל חוקף: "או כלא או גולני" כך היה נוהג לומר. אלי היה שייך לגולני, בנשמתו לפחות, מגיל 11, ממלחמת יום הכפורים. הוא לווה את הגדוד בספורי הקרבות שלן בעתונים, בספרים שהוצאו עליו, בחמונות שאסף ואז החליט כי מקומו בצה"ל נקבע: הוא יהיה בגולני!!! כיון שעמד על דעתו ולא ניתן היה להזיזו ממנה היה עליו. לחכות לגיוס מחזור אוגוסט כדי שיוכל לעבור סירונות נוספת- סירונות גולני.

חן כדי המחנה לסירונות הבאה, השלים אליאח לימודיו בגבעת אולגה. שם סיים כחניך מצטיין.

בחקוסת למודיו בגבעה אולגה ניסו בני משפחתו, קרובים וחברים
לשנות דעתו בנוגע לעחידו הצבאי, אולם ללא הצלחה יתרה -
אלי הלך לגולני...

עם סיום הסירונות החלה מלחמת שלום הגליל.
אלי עם גדודו, גדוד 12, חטיבת ברק - עלה ללבנון.
אלי הספיק להלחם כחדשיים עד שנהרג בקרב בבורג' אל ברג'נה,
יחד עם שמונה חברים.

אות מלחמת שלום - הגליל

ניתן ל-3476515 רבט אלו עמבר ז"ל
אשר נטל חלק בהגנת העם והמולדת

צבא הגנה לישראל

ויצרור בצרור החיים את נשמתם

צבא הגנה לישראל

טו"ב באלול תשמ"ב

3.9.82

למשפחת עמבר היקרה,

בינכם אלי נפל בקרב במבצע "ילום והליל".

זמן קצר לפני נפילתו האמירץ לבדוד מלוחם מן הכוחה - כמא"גיינט.

החייל הנצחית והיקרתי הוא נהרג ליד קו החזית, והוא נשחט והוא נשחט.

הינו ביטוי להערבנו הלוחם הטוב ביותר.

אנחנו על אלי לגולני הייתה מעל לכל, ומיד עם הצטרפותו להכוחה הלוחמים

בפלוגה ניתן היה לראות מה עד היה רצונו להיות בחוכינו ובין חברינו.

אמירץ לב היה וכבר ביום הלחימה הראשון האמירץ לראו הכח והמושי קרימה,

וזאת עד שמיץ נפל מרטיס אותו פגז האמירץ.

אלי, ממיטב בנינו, להיות מוכן ללא פחדו והיטוס להקריב חייו למען

המדינה ולאנשיה קיומה. עלינו, על אנשינו וראוי קיימי זמירי להשיך בדרךנו

החלטה זו והזאת תהיה בהמונינו.

בהוב ובנשי,

שפיגל ברוך - כה"ל

מפקד היחידה

כל הכבוד לצה"ל

אנו מודה לבי חיילי הצה"ל והצבא הישראלי על
 כל עם ישראל לדעת שכלל אנשי הצה"ל לא
 למשקלם ארץ באשר גבר לעבוד את מחסום של
 תהילת ה'הכנס למערכה בידות, את הכנס להכנס
 ולעבוד את המספרים נתנו להם כח, חוקן וחיל
 קדיש העמידו מניח לרוח הנביא וכבר בצורה
 זהו משפחה נכונה את המעור של משפחה וחיים
 והשקפה שכללה מאת כל יום וחילום על
 נשקם ואלו למען ולהיות נאמנים
 למחרת מאת משפחה הנריס למען להתנצל
 על התקרית לפני ממשלת ישראל וקהל האזרחים
 בתוכנית "כספי" בטלוחיה את התקרית והרשמה
 החלפת לבי מאת האופת והמחשבה לדוד המלך
 ונשימת שומר ישראל שומר את הילד והחיי
 והמחשבה העומדת על המשיך ארבע נמשכות.
 משום מה עלו בחרונו כוננים אלה החלטה
 בתקופת השואה והנרשמים נוד ונרשם כאשר הם
 שוב בלי שירה להם כיה כמשי וזהו להחיות נגד
 ישראל ישראל בכל הזדויות עד סגרת מדינת
 ישראל בה את בני הארץ להלחם על כבודנו
 וכבודו הלאומית.
 יאמנו הדברים האלה תומכים לכל המשפחות
 השומרות מאחד את יקיריהם במערכות ישראל
 ובמבצע "ילום והליל" בין אלה שחשבו בעתם
 את בערכם של משקלם הארץ היה גם מראה אל
 קמחי ו"ל מכפר את אשר נהג נות עברים זמיר
 מספר אחרי התקרית בקרבות על מערכת בידות.
 לכורו ולכרם של כל הללו מערכות ישראל
 הי"ו אכזר את המספרים מהמחשבה של שבת נחמ
 מספר "יעש"ו ישו שחם עיניהם וראו מי ברא
 אלה המוריה במחשבה עמוס לפעל כיום קראו מרש
 אנויה ואמירץ כה איש לא נעדי.

שר הבטחון

גברת סעידה ומר עזיז עמבר היקרים,

הרשו נא לי, להשתתף בכל לב באבלכם, בהילקח מכם אלי זייל.

רב-טוראי אלי עמבר זייל נתן את חייו למען מולדתו. הוא נפל ביימבצע שלום הגלילי, בביירות שבלבנון, מערבית לברוג' אל ברזינה, ביום טייו באב תשמ"ב (4.8.82).

אלי זייל שירת בגדוד 12, חיל רגלים. הוא אהב מאד את המסגרת הצבאית ואת היחידה בה שירת, היה אמיץ לב, התנדב לשרת בגולני והצטיין מאד בארגון ציוד הלחימה, היה דוגמא ומופת לחבריו. הועלה בדרגה לאחר נפילתו.

זכרו של רב-טוראי אלי עמבר זייל הוא קודש ונצרנו בלבנו בגאון.

בהוקרה,
א.ל.ו.
אריאל שרון - אלוף (מיל.)
שר הבטחון

אלול תשמ"ב
ספטמבר 1982

ראש הממשלה

ירושלים, כ"ח באלול התשמ"ב
16 בספטמבר 1982

לכבוד

גברת סעידה ומר עזיז עמבר

רחוב ויצמן 1

קרית-אתא

גברת ומר עמבר היקרים,

בנכם, אלי, שירת את עמו בנאמנות ובמסירות-נפש. הוא יצא,
על-פי צו האומה, להגן על שלום הגליל ותושביו, על בטחון ישראל ואזרחיה.

הבן הטוב מסר את נפשו על מטרה שאין צודקת ואצילה ממנה :
להבטיח חיים ושלוש, לאיש, אשה וילד בישראל. שמו ינון לעד בתולדות
האומה. דמותו תהיה למופת, לכל הבנים, מדור לדור.

כולנו שונאים מלחמות ושפיכות-דם מים. חלומנו ושאיפתנו לתת
שלום לעם הסובל גם במדינתו, משכול ויתמות, מחמת הנסיונות החוזרים ונשנים
לפגוע בבניו ולהחריב מדינתו.

בנכם הוא גבור וקדוש והעם כולו, בכל הדורות, יזכרהו באהבה

רבה.

אין מלות נוחם בשפת-אנוש. קלימת רק הנחמה עתיקת היומין
שמקורה האמונה : המקום ינחם אתכם בתוך שאר אבלי ציון ולוחמי ירושלים
ולא תוסיפו לדאבה עוד.

בהוקרה ובברכה,

א. ז. ז.
מ. בגין

אחי היקר הנה כבר שנה עברה
תקוותינו לראות אותך שוב למזלנו הרע נתבדו.

אחי היקר עליך אמר הכתוב
אלי אלי למה עזבתני,
אילו העזיבה הזאת היתה לפרק זמן קצר יחסית
או ארוך יחסית, היינו כופפים את עצמנו
עד שיעבור הזעם.

אך עכשיו הדבר לדאבונו לא כך הוא
כי אנו יודעים, אבא יודע, אימא יודעת,
אחיק, אחיותיך יודעים כי הליכתך היא
ללא שוב.

והנה רץ הזמן ומיום הליכתך ועד היום נמנו
וגמרו שלש מאות שישים וחמישה יום,
ושלוש מאות שישים וחמש לילות, שהם עינוי לנפשנו ולגופנו
על שאנחנו לא ראינו אותך ולא שמענו את קולך.

אחי היקר בכבודות לב באהבה שלא תיפסק ובזכרון
שלא ימחק הננו מהאספים היום
ליד קברך מתפללים כולנו לעילוי נשמתך
למקום אשר ממנו חוצבה.

מי יתן אחי היקר ואלוקים חיים יקבל וירצה
קרבתך על מזבח בו מקריבים המלאכים
הנשמות הקדושים והטהורות,
ולבסוף אחי היקר,
כשם שאנחנו מתפללים לעילוי
נשמתך הטהורה כך אנו מבקשים ממך
להתפלל על משפחתך, עמך ועל מולדתך,
אחי היקר תהייה נא מיחתך כפרתך,
ובקש מהאל הליון להפסיק פגע, נגע, ושכול
מעל עמי ישראל,

אמן כן יהי רצון

ממשפחתך האוהבת אותך, בכל לב
ושלא תשכח אותך לנצח.

תפילה

התא רובב אצליה כי הוא עת.
כא אורב שמשו אונני, י
אנייה פקדויה,
כא, וירב דלעיה,
רוח בצננות, ורוח מרע.
קיה יורה אלה אלהי אלה.
התא, כי הוא עת.
כאביה הפלו,
אחיותיה רביה נאסביה אלעיה.
וי אטיב אור - ויה?
וי נס ויה?
הנפיקו או אלה תפילה אלה?
התא, רובב, וירב אצליה.
התא נשבה אצלי אלה, אצליה אצליה,
קיה אלה אלה אלה, אצליה וירב אצליה,
אלה אצליה אצליה.
התא ירבו אצליה אצליה אצליה.
אצליה אצליה אצליה אצליה.

התא, כי הוא עת.
התא רובב אצליה.

אחיותיה רביה נאסביה אלעיה
אצליה אצליה אצליה אצליה
התא רובב אצליה

סיפור מזן החיים על כאב ושמחה

נחמו עם מטונה, בו השמחה והתורה משמשות בו בטרובות. הנה דוגמא מובהקת לכך - סיפור מזן החיים במלוא מוכן המלה: למשפחה עמבר מקריית אתא, שכנה אלי נפל לפני כחודש ימים במסגרת ביירות, היתה השבוע נחת. זאת, לאחר שלבתם טובה ילינק (אחותו של אלו ז"ל) נולדו תאומים, ושם בישראל - אלי (על שם המנוח) ואלעד.

בין המו שתפס בטקס הכאת התאומים בכורתו של אבי ההם אבינו היה גם דובר מפ"ח משה גוטר, המו שרת במילואים כאיש "סיירת אי יוני" בקצין העיר חיסה. במסגרת זו היה זה הוא שהחזיק למשפחה על נפילת הכן, ועתה הוא הוזמן על ידה לכרית.

בני המשפחה, שחששו לבת טובה, שהיתה באותה עת בחודש השמיני להריונה ונמצאה בשמירת הרוח, סירבו כי בשורת האיום תמסר לה. בסופו של דבר העלה משה גוטר (בצילום) את הרעיון שכית החולים רמב"ם יזמין אותה לאישפוז למשך יומיים, ושם - תוך פיקוח רטואי - תימסר לה הידיעה המרה. העניין סחר עם הנהלת בר תהחולים, אלא שהאחות הרגישה כי מנסים להסתיר דבר-מה ממנה, ולא "קנתה" את ההזמנה לבית החולים. בסופו של דבר נמסר לה על מות האח בבית החולים.

טקס הכרית של התאומים אלי ואלעד נערך בבית החולים, וקודם לתחילת הטקס עמדו כל הנוכחים דום לזכרו של אלי עמבר ז"ל.

השיר נכתב על אלי באלבום ההנצחה לפלוגה ג' שניתן למשפחה.

פגשתי אותו בלב המדבר,
יפה שקיעת שמש ללב עצוב,
צירתי לו עץ וכבשה על נייר
והוא הן הבטיח לי שישוב.

הנסיך הקטן מפלוגה בית
לא יראה עוד כבשה שאוכלת פרח
וכל שושניו מתיפחות כעת
כי לבו הקטן קפא כקרח.

ואם אי פעם תגיעו לכאן
תדעו שכאן הוא חרש צנח
וקול הנפילה מעולם לא נשמע
בגלל החול הרך.

והיה אם יופיע שם ילד קטן
שפניו שוחקות ושיער לו זהב,
תדעו שזה הוא והושיטו לו יד
ונגבו את אבק המדבר מעיניו.

ואז תעשו עמי חסד קטן
וכתבו נא מהר לכל אמותינו
שירוח להן קצת ויפוג צערן:
הנסיך הקטן חזר אלינו.

הנסיך הקטן מפלוגה בית
לא יראה עוד כבשה שאוכלת פרח
וכל שושניו מתיפחות כעת
כי לבו הקטן קפא כקרח.

"... וכשהוצרכו להוכיח עצמו כחיילים
עשה זאת על הצד הטוב ביותר."

אלי אחי

הוא היה אחי

הוא איננו עוד...

ואמא שלי עצובה תמיד

עצובה מאוד

היא יושבת יושבת

שותקת חושבת

לפני התמונה

של אחי אלי

ואני ביזרא

אחיו הקטן

אחי בקרב לבנון נפל

ולא שב...

אחי ואיתו 8 חבריו

בגדוד ברק

נלחמו בגבורה

בכל כחם

כך סיפרה לי אמי

אלי אחי

הוא במדים בתמונה

ועכיו צוחקות בתמונה

כאילו לא נפל

כאילו חי הוא אלי

אני הוא אחיו הקטן

עצובה היא אמי

אחי אלי נעלם

הוא איננו עמי

ישבתי בחדר בפניה

ועיני מביטות בתמונה

ודמענות דולגות מטיני

נדכור אותנו לעד.

גולני שלי.

מבטעך בשודרת האויב על תפולת חזקתך, התייזן למפלתן המגולה של האויב עליהם

אלי, חדר הנדל (מסמך) בחדרוניו של העוזרני משה גוסר. אחיו הוטאום, אלעזר, בהרצאות אמר

קורטוב של שמחה ביום של

זהו באה להמירם כי / שמעו את צעדיכם /
הם החזיקו לא שוכח / שבה בראשיתם על המ
את מתיז (ביחוד) אל / החדש.

סודת נלמק

למעג איתה את החלום /
חזים של שרים נכב /
דת.

נפונן שכאח לפרת /
בה היתק השפחה החד /
ערבו זה מהו. עשרה /
אחרים פקדו את הבח

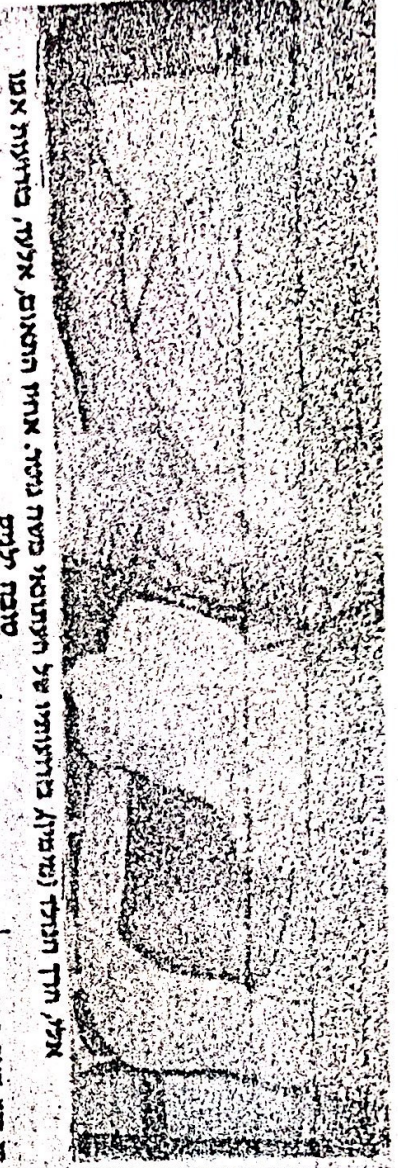
זה רוב צמח במקרה זה /
הו קרד חרשה נבלה /
לובאית לבית הודיה שם /
המלחה לה האמה הפי /
רת.

הי עמור האיסט /
הי עמור האיסט /
הי עמור האיסט /
הי עמור האיסט /
הי עמור האיסט /

בהורש ימים איש יוכל /
לשבת את החטתה /
ואנא סידרת צמח /
בהצר הניתה וראתה /
סד אנשי - צבא אחד /
ביתם עם חק צדה /
ראשונה על כהמ, יהו /
דס שמונת הוא חמשה /
בית השאלה: "יקר /
שמוה לאליו הנכחה /
אחתה הברית המלחתי /
להשיבה על כוונה /
לחושתי: "כך".

קשה לי לשבח את /
ועקת השבר הבכר של /
ואמ, כשעז מותר פז /
סדונה אליה בנהיה /
אביבה ולית אוירם /
סדליה ושרת, בהגוד /
א, כבו גם השכסם /
ברתב וקודס הששמה /
שהיהחילו לותרס את אמ. /
"רק בצגית חוליים" /
בקשום חסיה של /
החורס ויהו לאששו /
אח בהם סודת יליע /
בהחזחוליים ורק /
שם לסמך לה אח /
ההודסה הבודת /
המסד לי ששחה /
נבצאנה ריששיתה תי /
תי, כחורס השכס /
לחיותה, חדד לי חל /
האויבם וכל ההדשחתי /

באת משה גוסר /
צוהו לישחקי ויש /
קיי /
שלם נהום טול /
באתם עם החזק /
בשודרה שילואים, שעל /
לעת נקראתי לשודרה /
של החיות והמניש עם /
אמסר לי - חודד קוד /
זעליך לבאת למשמה /
זמבר בקרחה אתה ולח /
רצו על נמלוח כמ אל /
בקרבת בבירחה /
קבלתי ליד /
אח /
על מודדך למניע נמסר /
כי ואת נמח והחיה /
שעלי לסמך למשמה /
בדוד / לקרחה - אתה /
הודשתי שוב - וח /
קודתי, כל עם כע /
שכדונת הודסה למשמה /
על סח כע - כע /
המבדסם מקקרות /
בבב /
החיות רציתי נמסר /
הודשתי הקרונת (שם) /
החיל / כשגרה האיש /
המכר / וקקום נמלוח /
שכח / וטענה תודתי /
כשאצ / אתה את המצ /
סחתי חמס ליד אני וקק /
בבב / כעל /
רבעו לבית המשפח /
לשדת טעב מא /

אלו חזק הנודל (נשליטן בורגונזיו) על הערובאי כשהו גיטרי, אחוז המאום, אלעד, בורגונזיו אנו

סופת לילית

הזו באה להפחית כי ושבטיו בית גיבורת
 והם הזוהר לא פוזת שבה בורגונזיו על
 אה מתי (ביחוד אלו הזויס.

**קורטוב של
 שמחה בים של
 יגון**

במבצ "שלום תב
 לילי, שירת העירונאי
 פשה טיטו כמדת נפכ
 עיס-מה ששכונה גם
 "סידה אחי" בחיחה
 קציר הציז חוסה.

כשבצ שפבו תו
 גיטרי באותה
 ברוז-הפילה אצל א
 ת של החולל, כ
 ילינק הבדילת.
 כשב קרה שא
 אדם שבא לכפר
 "בשוחות האתי" תו
 שמתק בשמחה
 על כך ריקשו כשב
 "שחתי" ריקשו לשכ
 אה ספורו מאיש
 ככל חזכו.

לזנב איהו אה תחילה
 החיים של שנים כנב-
 ריו.

כמון שבאזי לפרת
 בה הינן השמחה הדי
 ערבו זו בה, צרות
 אורחים סקדו אה הבח
 ולטי שוחלו סקס הכרי-
 ג סה לפרת דוד עכבר
 לקול ואכרי: "אי פכ-
 קס שרעמו רקו לזכר
 של אלי."

זו קרה הרשה כבולה
 לזבאה לבח תוריה סה
 הנגלה לה האבת הכי
 דה.

בריות המולה של
 אלו ואלעי
 עבר חוש סנה
 השחורדי ששיות די
 מלואים של ושמתי
 לעברתי האזוהיות. כש
 בת שיעב, באה הישר
 מ קיבלה אישתי הרעה
 כי צלצלו כמשמחה
 עכבר ריקשו להמתי
 לברית המלה של יקוי
 שמה החל לילנק.
 כשקראתי אה והדי-
 עה כבש לני, סף לל
 חנה מתי שסן אוחי.
 אכורתי לזכמי, ראו
 איהו עם נמלא יש לנו
 אוחי אדם שנא להחדי
 להשמחה על סוף החיים
 של אוח מבנה נתון

זו היא אוח במקרה זו
 "לילי" על השפלות
 הבדוקריות (מפני כי
 יעלם עבר האישפת
 וכו')

או אה וחיצי צדי -
 כבו כרטיס מתה -
 לזבא "סיפור כסרי"
 כדי להביא אה סנה
 לברודחולום. אמתו
 לבעלת הלל "זיס הדי-
 תה החידי כי קיבלה
 והדעה כמרמאם החין
 שפלץ להמיתה לכרי-
 קוח.

חלל אסע לפריו ואני
 למסור קצין העיר.
 כנס ירחי לבתי
 חלום וכביס צילצולתי
 לכדי אה סנה כב
 להדמתי. להמיתה
 הוא לא "קטה" אה
 הימפוי: "השה שפשי

לפעל ל...
 שמה המלך המלך
 של יחיי (פסגה)
 החין על בורגונזיו
 רכביס המכרי אוחי
 אה המשא אה גלתי
 תבה אה תודעה לי כי
 כשעה זו (המה זו כבי
 שעה עוריים אף דוד
 אים כמרמאם המלצה
 סאחקטי למולקת חוד
 לחת

זו היחה ששית המלי
 פת השלישית "מספתי
 אה הודעה המלך דוד
 של חודו על שיש
 המקרה לאה שפשי
 סקדי שחיי אה זכרי

במה אלוהי בנותיו
 אביהי רלוהי אריסי
 סילתי וסודו במלוחי
 אה כב גם המכניס
 ברות וקודי השמחה
 שדחוקו לחיי אה אים
 "רק בנות חוליס"
 כקשום השתי של
 הודעה זיהו לאששו
 אה הם סנה לילנק
 בברודחולום רוק
 שס "לסוד לה אה
 ההודעה נבדה.

המבר לי ששונה
 נבצאנו ב"שפיות הדי
 קדי כחוד השפתי
 להודעה דוד כי חל
 המעום וכל התנועה

לפעל לזכמיס
 לקודי אה
 גורמי סה - ווח
 עורו לי כל שס כעו
 ששוח הודעה למששוח
 ל כוח עם - כיש
 השפדריס סקודיות
 בעל
 חודו ויעניו בוסה
 והדעה ולקודי (שם)
 חיל סספור האיש,
 אודי וקוס נפילתי
 עמו ורעמה הודו)
 שצוי אוח אה חעני
 זו חושתי לח אה וקס
 בלריס כעל
 וועז לביה השפשו
 למטה שפבו כאו

29/1/72

לכבוד מלפנינו ציוני תרבותי בלוי יי
כבוד רבועי בקרף האלוס היבואים החובב דיחולב דדור הכנס
ויז לרגליו ושוכל" מוסבם שש האלוס השלום החובב יחיל אלוד
שש מוסבם מבו פזם כמפלג מעניני בולט, ודלג לו איי שלם לנס כתיס
אברסמו דדלגן כל ד"ר חובה אללה הקבשג לככלי ר' דכס חובר סודי כל
אחלג מדלי עכנס אללי אולג. דחובה אללה ואלולג אלה ודוללי לנס דחלגב אנהולין
והוב כה שז אי מלק שש עקלז אלקה ומו ימן אלולג אסופה לכלס ערז,
אנהולין דדנין אנהולין אנהולין. אנהולין אנהולין לנס אנהולין אנהולין אנהולין

דכדכ

מלה קובלעלם יחיל חובה כל 641919

ד' מלכ אנהולין לנס לא וקלד י איי אנהולין חובב חובב יחיל האלוד
החולבם של חובה אנהולין

כוס נחומים

אתאק "ה'עדות עבן היקר" נכתב
ע"י האס השכואה 3. ביוניאויס

לכל האמהות המעברות ילדיהן,
לאבות אשר שכלו בנייהם,
לכל לב מר ונשבר,
הנושאים עיניהם ליום המקור,
לכם אלא דברי ואומר:
אינני כותבת סתם שירים,
אינני קוראת סתם קרואים,
כי מתוך לבי יוצאים הדברים,
נשפכים וזורמים בדם גבורים,
לבי לב אם שכולה
מן הקרב לא ישוב בנה,
הנה אלא לכם כוס נחומים,
לרומם לב דכים ונשברים.

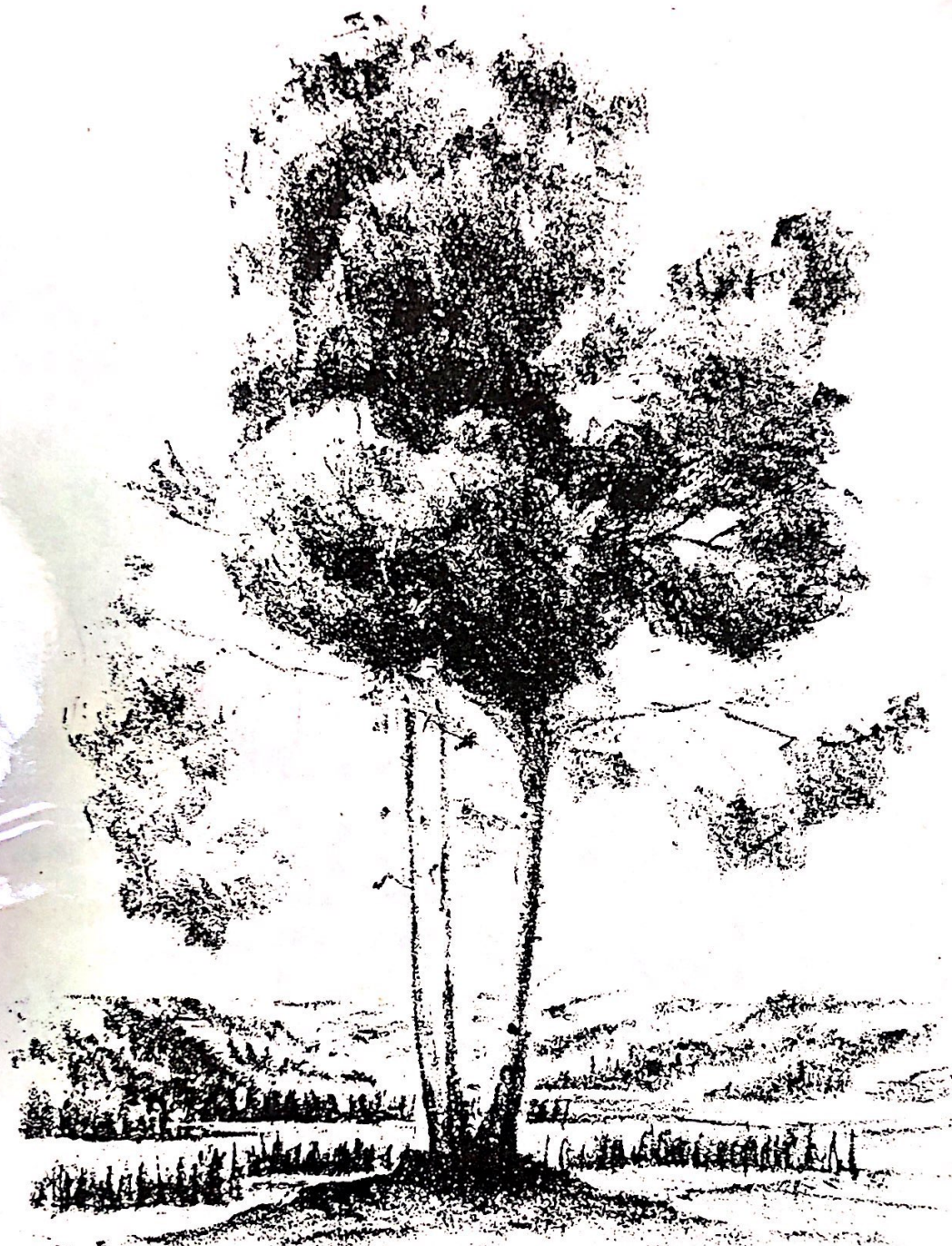
אם כאלה היו העניים,
על מזבח המולדת מתו מות קדושים,
בודאי גם לכם זכות ראשונים,
מכם ינקו העז - אתם השורשים!
ואם למרות הכל תמשיכו לשאת בעול,
ואם למרות היסורים תוסיפו לגדל עוד בנים,
גם לכם זכות בדברי הימים,
כי יודעת אני מה קשה הבשורה,
לאב שכול לאם שכולה,
ואם תאזרו פה ויועילו לכם המילים,
אמצא גם אני לאבלי נחומים.

קיץ תשמ"ב / 1982 מבצע "שלוש הגלים"

קרו קימת זישראלי

לזכר בנימין זאב הרצל יוצר הסדרות הציוניות

תרומת העצים מוקדשת לטענת יערות ישראל

קז אחר ביער המנינים

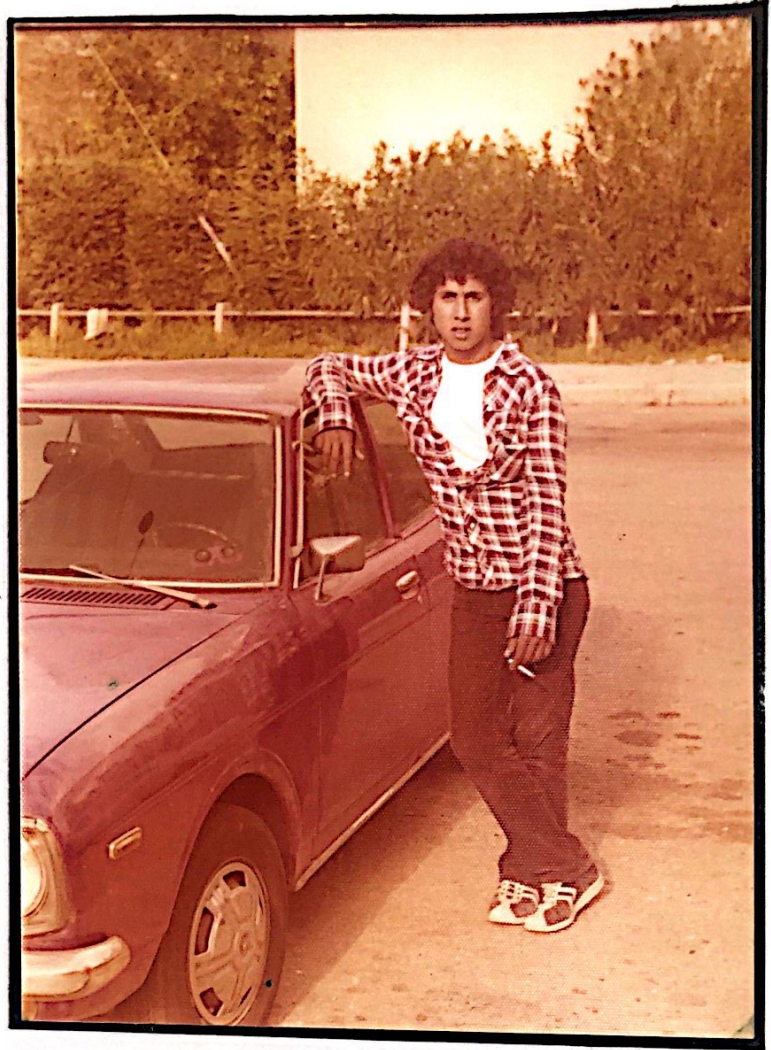
3476515
רבת עמבר אלז דיל

ענת הגנה לישראל
נושא תגאון
את זכר

נסע עיי מכרר הבסחון - אגף השיקום - המחלקה להנצחת החייל

תרומת עצים

„ה' נתן,
וה' לקח —
יהי שם ה' מברך.”

(איוב, א' כ"א)